

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 5ης Ιουνίου 1996 *

Στην υπόθεση T-398/94,

Kahn Scheervaart BV, εταιρία ολλανδικού δικαίου, με έδρα το Ρότερνταμ (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους Thomas Jestaedt, δικηγόρο Ντίσελντορφ, και Tom R. Ottervanger, δικηγόρο Ρότερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Carlos Zeyen, 67, rue Emesinde,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Paul Nemitz και Jean-Paul Kerpenne, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 25ης Οκτωβρίου 1994 με την οποία επιετράπη, για το έτος 1994, η δημιουργία ενός γερμανικού συστήματος ενισχύσεων στις ναυπηγικές εργασίες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, P. Lindh, A. Potocki και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Μαρτίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- 1 Βάσει του άρθρου 92, παράγραφος 3, στοιχείο δ' (που κατέστη στοιχείο ε'), και του άρθρου 113 της Συνθήκης ΕΚ (στο εξής: Συνθήκη), το Συμβούλιο θέσπισε ειδικούς κανόνες σχετικά με τη συμφωνία προς την κοινή αγορά των κρατικών ενισχύσεων στον τομέα των ναυπηγικών εργασιών. Οι κανόνες αυτοί περιλαμβάνονται στην οδηγία 90/684/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1990, σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες (ΕΕ L 380, σ. 27, στο εξής: έβδομη οδηγία), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 92/68/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1992 (ΕΕ L 219, σ. 54, στο εξής: οδηγία 92/68), και με την οδηγία 93/115/ΕΚ του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1993 (ΕΕ L 326, σ. 62, στο εξής: οδηγία 93/115). Η έβδομη οδηγία διακρίνει μεταξύ, αφενός, των ενισχύσεων στην παραγωγή, που ονομάζονται «ενισχύσεις για τη λειτουργία», για τις οποίες ισχύει ένα ανώτατο όριο, και, αφετέρου, των ενισχύσεων αναδιορθώσεως, οι οποίες προορίζονται για την υποστήριξη των διαρθρωτικών αλλαγών που είναι επιθυμητές στον ευρωπαϊκό τομέα των ναυπηγικών εργασιών. Η έβδομη οδηγία άρχισε να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 1991 για διάστημα τριών ετών. Η ισχύς της παρατάθηκε για το έτος 1994 με την οδηγία 93/115.

- 2 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εβδόμης οδηγίας ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι «όλες οι μορφές ενίσχυσης που παρέχονται στους εφοπλιστές ή σε τρίτους και είναι διαθέσιμες ως ενίσχυση για τη ναυπήγηση ή μετατροπή πλοίων υπάγονται στους κανόνες κοινοποίησης που προβλέπονται στο άρθρο 11». Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, «το ισοδύναμο επιδότησης των ενισχύσεων αυτών υπάγεται εξ ολοκλήρου στους κανόνες που ορίζονται με το άρθρο 4 και στις διαδικασίες εποπτείας που προβλέπονται από το άρθρο 12, εφόσον οι ενισχύσεις αυτές χρησιμοποιούνται πράγματι για τη ναυπήγηση ή μετατροπή πλοίων σε ναυπηγεία της Κοινότητας».
- 3 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της εβδόμης οδηγίας ορίζει ότι «οι ενισχύσεις στην παραγωγή προς υποστήριξη της ναυπήγησης και της μετατροπής πλοίων είναι δυνατόν να θεωρείται ότι δεν αντιβαίνουν προς την κοινή αγορά εφόσον το συνολικό ποσό της ενίσχυσης που χορηγείται για μια σύμβαση δεν υπερβαίνει, σε ισοδύναμο επιδότησης, ένα κοινό ανώτατο όριο, το οποίο εκφράζεται ως ποσοστό της συμβατικής αξίας πριν από την ενίσχυση (...)» (στο εξής: ανώτατο όριο).
- 4 Για το έτος 1994 η Επιτροπή καθόρισε σε 9 % το ανώτατο όριο που προβλέπεται στα άρθρα 4, παράγραφος 1, και 5, παράγραφος 1, της εβδόμης οδηγίας (ανακοίνωση 94/C 37/05 της Επιτροπής, ΕΕ 1994, C 37, σ. 4).

Ιστορικό της διαφοράς

- 5 Η προσφεύγουσα είναι ολλανδική εταιρία ιδιωτικού δικαίου, θυγατρική της ελβετικής εταιρίας Jumbo Shipping Company SA (στο εξής: Jumbo Shipping). Κύρια δραστηριότητα της προσφεύγουσας είναι η φόρτωση και η θαλάσσια μεταφορά βαρέων φορτίων. Η εταιρία αυτή εκμεταλλεύεται ορισμένα σκάφη που μεταφέρουν βαρέα φορτία.
- 6 Με έγγραφο της 13ης Απριλίου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής κατά των γερμανικών ενισχύσεων, οι οποίες χορηγούνταν, κατ' αυτήν, για τη ναυπήγηση δύο σκαφών, παραγγελθέντων από την εταιρία Schiffahrtskontor Altes Land GmbH (στο εξής: SAL) και από συνεργαζόμενες με αυτήν εταιρίες στο πλαίσιο του ομίλου Heinpich, στα ναυπηγεία J. J. Sietas KG Schiffswerft GmbH & Co, με χρόνο παραδόσεως τα τέλη του 1994 ή τις αρχές του 1995. Μεταξύ άλλων η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι τα φορολο-

γικά πλεονεκτήματα που προβλέπονται από το άρθρο 82f του Einkommensteuer-durchführungsverordnung (γερμανική κανονιστική ρύθμιση περί του φόρου εισοδήματος, στο εξής: EStDV) και το άρθρο 15a, σε συνδυασμό με το άρθρο 52, παράγραφος 19, του Einkommensteuergesetz (γερμανικού νόμου περί του φόρου εισοδήματος, στο εξής: EStG), αποτελούν, συνδυαζόμενα με άλλες επιχορηγήσεις, ενίσχυση η οποία υπερβαίνει το καθοριζόμενο από την έβδομη οδηγία ανώτατο όριο.

- 7 Μετά την υποβολή της καταγγελίας ακολούθησε ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ των διαδίκων. Με έγγραφο της 7ης Οκτωβρίου 1994 η προσφεύγουσα παρέσχε συμπληρωματικές πληροφορίες περί της χρηματοδότησεως της ναυπηγήσεως του σκάφους «Frauke» (στο εξής: Frauke), ενός από τα σκάφη για τα οποία έκανε λόγο στην καταγγελία της. Κατά τη διάρκεια του 1994 οι διάδικοι είχαν επίσης επαφές και συγκεκριμένα με τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και συσκέψεις. Επ' ευκαιρία των επαφών αυτών η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε επαπειλημμένα από την Jumbo Shipping.
- 8 Κατόπιν της παρατάσεως της ισχύος της εβδόμης οδηγίας για το έτος 1994 με την οδηγία 93/115, τα κράτη μέλη είχαν την υποχρέωση να κοινοποιούν το σύνολο των συστημάτων ενισχύσεων στις ναυπηγικές εργασίες που ίσχυαν το 1994, περιλαμβανομένων και των συστημάτων για τα οποία είχε χορηγηθεί ήδη σχετική άδεια για το διάστημα 1991-1993. Στις 25 Οκτωβρίου 1994 η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση, απευθυνόμενη στη Γερμανική Κυβέρνηση, σχετική με τα συστήματα αυτά, σύμφωνα με την υποχρέωσή της να εξετάσει αν συμβιβάζονται προς τις διατάξεις της εβδόμης οδηγίας. Με την απόφαση αυτή η Επιτροπή, αφενός, σύμφωνα με τα άρθρα 3, 4, 6 και 8 της εβδόμης οδηγίας, επέτρεψε για το έτος 1994 την εφαρμογή πέντε συστημάτων ενισχύσεων που αφορούσαν δευτερευόντως μόνο τις ναυπηγικές εργασίες, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν γενικά συστήματα παροχής εγγυήσεων, ενισχύσεων στην πραγματοποίηση επενδύσεων και ενισχύσεων για την έρευνα και την ανάπτυξη. Η παρούσα διαφορά, ωστόσο, δεν αφορά τα ζητήματα αυτά. Αφετέρου, σύμφωνα με τα άρθρα 3 και 4 της εβδόμης οδηγίας, η Επιτροπή παρέτεινε για το έτος 1994 άλλα συστήματα ενισχύσεων, αφορώντα άμεσα τις ναυπηγικές εργασίες, περιλαμβανομένων διαφόρων συστημάτων φορολογικών ελαφρύνσεων που προέκυπταν από την εφαρμογή του άρθρου 82f του EStDV και των άρθρων 15a και 52, παράγραφος 19, του EStG, τη νομιμότητα των οποίων αμφισβητεί η προσφεύγουσα. Η απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1994 κοινοποιήθηκε στις γερμανικές αρχές με έγγραφο της 11ης Νοεμβρίου 1994.
- 9 Με έγγραφο της 31ης Οκτωβρίου 1994 η Επιτροπή πληροφόρησε την Jumbo Shipping περί της εκδόσεως της αποφάσεως της 25ης Οκτωβρίου 1994. Αντίγραφο του εγγράφου αυτού απεστάλη στην προσφεύγουσα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Δεκεμβρίου 1994 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης της Επιτροπής. Η υπόθεση ανατέθηκε σε τριμελές τμήμα. Με απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 1996, το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε τους διαδίκους, αποφάσισε να αναθέσει την εκδίκαση της υποθέσεως στο τρίτο πενταμελές τμήμα.
- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 12 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 12ης Μαρτίου 1996.
- 13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής·
 - να λάβει κάθε μέτρο το οποίο θα κρίνει χρήσιμο·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 14 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αντικειμένου της διαφοράς

- 15 Πρέπει να προσδιοριστεί εκ προοιμίου το αντικείμενο της προσφυγής, καθόσον η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι η προσφεύγουσα το τροποποίησε με το υπόμνημα απαντήσεως. Κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα επιχείρησε να διευρύνει την προσφυγή, έτσι ώστε να περιλάβει, εκτός από την ακύρωση της αποφάσεως της 25ης Οκτωβρίου 1994 περί των συστημάτων ενισχύσεων, και την ακύρωση της φερόμενης ως σιωπηρής αρνήσεως της Επιτροπής, που περιλαμβάνεται στο από 31 Οκτωβρίου 1994 έγγραφο, «να εξακριβώσει, δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, αν τα συγκεκριμένα φορολογικά πλεονεκτήματα που επρόκειτο να παραχωρηθούν στους ιδιοκτήτες του σκάφους Frauke, σε συνδυασμό με τα άλλα μέτρα ενισχύσεων, αποτελούσαν ενίσχυση ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά» (σημείο 8 του υπομνήματος απαντήσεως).
- 16 Το Πρωτοδικείο σημειώνει ότι η προσφεύγουσα, απαντώντας στις ερωτήσεις που της υποβλήθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία, επιβεβαίωσε ότι με την προσφυγή της ζητεί όχι μόνο την ακύρωση της αποφάσεως της 25ης Οκτωβρίου 1994, αλλά και την ακύρωση της φερομένης σιωπηρής αρνήσεως της Επιτροπής, που περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 31ης Οκτωβρίου 1994, να εξακριβώσει αν τα συγκεκριμένα φορολογικά πλεονεκτήματα που επρόκειτο να παραχωρηθούν στους ιδιοκτήτες του σκάφους Frauke, σε συνδυασμό με τα άλλα μέτρα ενισχύσεων, αποτελούν ενίσχυση ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά.
- 17 Όμως, διαπιστώνεται ότι, όπως διαλαμβάνεται στο εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, «η προσφεύγουσα ζητεί, με την παρούσα προσφυγή (...) την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Οκτωβρίου 1994 (στο εξής: απόφαση) (...) με την οποία επετράπη ένα φορολογικό σύστημα σχετικά με τη χρηματοδότηση σκαφών μεταφοράς βαρέων φορτίων, που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με έγγραφο της 31ης Οκτωβρίου 1994». Στο μέρος που τιτλοφορείται «Αίτημα», η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την «απόφαση», δηλαδή την απόφαση της Επιτροπής, της 25ης Οκτωβρίου 1994. Επ' αυτού, πρέπει να σημειωθεί ότι η απόφαση αυτή, που απευθύνεται στη Γερμανική Κυβέρνηση, αφορά αποκλειστικά τα γερμανικά γενικά συστήματα ενισχύσεων, περιλαμβανομένου του συστήματος κατά του οποίου βάλλει η προσφεύγουσα. Με την εν λόγω απόφαση η Επιτροπή δεν έλαβε θέση επί ατομικών ενισχύσεων.
- 18 Καίτοι στο σημείο 7 του δικογράφου της προσφυγής αναφέρεται ότι «εγκρίνοντας την εφαρμογή του συστήματος με την απόφαση της 31ης Οκτωβρίου 1994 και απορρίπτοντας, με τον τρόπο αυτό, την καταγγελία η Επιτροπή παρέβη (...) το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ» και μολονότι είναι δυνατό

να συναχθεί από την ανάγνωση του συνόλου του δικογράφου της προσφυγής ότι το ενδιαφέρον της προσφεύγουσας επικεντρώνεται στη συγκεκριμένη εφαρμογή του ως άνω γενικού συστήματος ενισχύσεων και ειδικότερα στη χρηματοδότηση των δύο σκαφών που παραγγέλθηκαν από τη SAL και από συνεργαζόμενες με αυτήν εταιρίες, ένα από τα οποία είναι το σκάφος Frauke, η προσφεύγουσα, ωστόσο, δεν διατύπωσε στο δικόγραφο της προσφυγής της αίτημα αφορών τη συγκεκριμένη εφαρμογή του βαλλομένου συστήματος. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ο ανωτέρω παρατιθέμενος ισχυρισμός πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποτελεί μέρος της επιχειρηματολογίας προς στήριξη της παρούσας προσφυγής.

- 19 Επομένως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τα αιτήματα που περιλαμβάνονται στο δικόγραφο της προσφυγής αφορούν αποκλειστικά την ακύρωση της απόφασης της 25ης Οκτωβρίου 1994 καθόσον η απόφαση αυτή επιτρέπει την εκ μέρους των γερμανικών αρχών εφαρμογή των διατάξεων που προβλέπουν τα φορολογικά πλεονεκτήματα τα οποία μνημονεύονται στο άρθρο 82f του EStDV και στο άρθρο 15a, σε συνδυασμό με το άρθρο 52, παράγραφος 19, του EStG. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, έστω και αν η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, στα σημεία 7 και 8 του υπομνήματος απαντήσεώς της, ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1994, της απηύθυνε επίσης απόφαση με την οποία αρνήθηκε να εξακριβώσει αν αποτελούν ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά ενίσχυση τα φορολογικά πλεονεκτήματα που επρόκειτο να παραχωρηθούν στους ιδιοκτήτες του σκάφους Frauke, σε συνδυασμό με τα άλλα μέτρα ενισχύσεων, εντούτοις, από την πρώτη σελίδα του υπομνήματος απαντήσεως προκύπτει ότι η προσφυγή εξακολουθεί να έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της «(...) αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Οκτωβρίου 1994».
- 20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, δυνάμει του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το υποβληθέν από την προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία αίτημα ακυρώσεως του από 31 Οκτωβρίου 1994 εγγράφου, καθόσον το έγγραφο αυτό περιλαμβάνει σιωπηρή απόρριψη της υποβληθείσας καταγγελίας, πρέπει να κριθεί απαράδεκτο. Κατά το άρθρο 44 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, οι διάδικοι υποχρεούνται να προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς στο εισαγωγικό της δίκης έγγραφο. Καίτοι το άρθρο 48 του ίδιου Κανονισμού Διαδικασίας επιτρέπει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την προβολή νέων ισχυρισμών, οι διάδικοι δεν μπορούν να τροποποιούν το ίδιο το αντικείμενο της διαφοράς κατά τη διάρκεια της διαδικασίας (βλ., συναφώς, την απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1979, 232/78, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 323, σκέψη 3, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 69).
- 21 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η διαφορά αφορά μόνο το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 25ης Οκτωβρίου 1994, καθόσον η απόφαση

αυτή επιτρέπει την εκ μέρους των γερμανικών αρχών εφαρμογή των διατάξεων που προβλέπουν τα φορολογικά πλεονεκτήματα του άρθρου 82f του EStDV και του άρθρου 15a, σε συνδυασμό με το άρθρο 52, παράγραφος 19, του EStG (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση ή απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1994).

Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 25ης Οκτωβρίου 1994

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 22 Η Επιτροπή, χωρίς να προβάλλει ρητά ένσταση απαραδέκτου κατά την έννοια του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αμφισβήτησε το παραδεκτό της προσφυγής. Δεδομένου ότι η προσβαλλομένη απόφαση απευθύνθηκε στη Γερμανική Κυβέρνηση, η προσφυγή κατά της εν λόγω αποφάσεως είναι παραδεκτή μόνον εφόσον η απόφαση αυτή αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937). Όμως, εν προκειμένω, η απόφαση δεν αφορά την προσφεύγουσα ατομικά.
- 23 Η Επιτροπή υπογραμμίζει, κατ' αρχάς, ότι η προσβαλλομένη απόφαση αφορά ορισμένα συστήματα ενισχύσεων υπέρ του τομέα των ναυπηγικών εργασιών στη Γερμανία, που θα τεθούν σε εφαρμογή στο πλαίσιο ενός απροσδιόριστου αριθμού κατ' ιδίαν περιπτώσεων. Οι ενδεχόμενοι δικαιούχοι των ενισχύσεων τις οποίες προβλέπουν τα συστήματα αυτά αποτελούν μια εξαιρετικά ευρεία κατηγορία, ενώ την περίοδο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ο αριθμός τους ούτε είχε προσδιοριστεί ούτε ήταν δυνατόν να εξακριβωθεί.
- 24 Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία, ακόμα και οι ενδεχόμενοι δικαιούχοι μιας ενισχύσεως δεν μπορούν να ασκήσουν προσφυγή παρά μόνον υπό την προϋπόθεση ότι και οι ίδιοι πληρούν τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψη 15, της 17ης

Σεπτεμβρίου 1980, 730/79, Philip Morris κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 13, σκέψη 5, και της 13ης Μαρτίου 1985, 296/82 και 318/82, Κάτω Χώρες και Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 809, σκέψη 13).

25 Και αν ακόμη υποτεθεί ότι η Επιτροπή έλαβε αρνητική απόφαση έναντι ενός γερμανικού συστήματος ενισχύσεων στις ναυπηγικές εργασίες, από τη νομολογία προκύπτει ότι η προσφυγή ακυρώσεως την οποία ασκεί ένας από τους ενδεχόμενους δικαιούχους του συστήματος αυτού κατά της ως άνω αποφάσεως είναι απαράδεκτη (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής και την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Δεκεμβρίου 1993, C-6/92, Federmineraria κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-6357, σκέψεις 14 έως 15). Επιπλέον, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα αποτελεί απλώς έναν ανταγωνιστή ενός πελάτη των ενδεχόμενων δικαιούχων του εγκριθέντος συστήματος ενισχύσεων, η προσφυγή της είναι *a fortiori* απαράδεκτη. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι το σύστημα ενισχύσεων επηρέασε, με οποιονδήποτε τρόπο, τις εμπορικές της δραστηριότητες.

26 Στη συνέχεια, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφυγή αφορά, κατ' ουσίαν, την εκ μέρους της Γερμανικής Κυβερνήσεως χορήγηση μιας συγκεκριμένης ενισχύσεως σε μια συγκεκριμένη επιχείρηση. Επομένως, θεωρεί ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να προσβάλει την ατομική απόφαση των γερμανικών αρχών περί εφαρμογής του συστήματος ενισχύσεων ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (βλ., επ' αυτού, την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Απριλίου 1984, 281/82, Unifrex κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 1969, σκέψη 11).

27 Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι δεν κίνησε, στην προκειμένη υπόθεση, τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ουδόλως μεταβάλλει την άποψή της ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Συναφώς, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η νομολογία την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, ήτοι οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-2487), και της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3203), είναι αλυσιτελής, διότι αφορά ενισχύσεις *ad hoc* και όχι, όπως η προκειμένη υπόθεση, γενικό σύστημα ενισχύσεων.

- 28 Επ' αυτού, η Επιτροπή θεωρεί, επικαλούμενη τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην προαναφερθείσα απόφαση Cook κατά Επιτροπής, ότι πρέπει να περιοριστεί το πεδίο εφαρμογής της προαναφερθείσας νομολογίας όσον αφορά τη δυνατότητα των «ενδιαφερομένων», κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, να αμφισβητήσουν ενώπιον του Πρωτοδικείου την απόφασή της να μη κινήσει την προβλεπόμενη από την εν λόγω διάταξη διαδικασία. Για να αποφευχθεί η δυνατότητα προσβολής αποφάσεων σχετικών με γενικά συστήματα ενισχύσεων από μεγάλο αριθμό επιχειρήσεων, η Επιτροπή διατείνεται ότι πρέπει να περιοριστεί η δυνατότητα αμφισβητήσεως αποφάσεως «περί μη προβολής αντιρρήσεων» μόνο στις επιχειρήσεις που είναι οι πραγματικοί ανταγωνιστές πραγματικού δικαιούχου της οικείας ενισχύσεως και, κατά συνέπεια, να αποκλείονται οι επιχειρήσεις που έχουν μόνο δευτερευόντως την ιδιότητα του ενδιαφερομένου. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως επιχειρήσεως μεταφορών, είναι απλώς ανταγωνίστρια ενός πελάτη ναυπηγείου, το οποίο αποτελεί ενδεχόμενο δικαιούχο του εν λόγω συστήματος ενισχύσεων, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά μόνον έμμεσα και δυννητικά την προσφεύγουσα ή, κατά την έκφραση του γενικού εισαγγελέα στις προτάσεις στην προαναφερθείσα απόφαση Cook κατά Επιτροπής, η απόφαση την αφορά μόνο σε οριακό βαθμό κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.
- 29 Εξάλλου, σε περίπτωση που το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να τύχουν ευνοϊκής μεταχειρίσεως τα δικονομικά δικαιώματα τρίτων οι οποίοι δεν κλήθηκαν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, θα πρέπει, κατά την Επιτροπή, να λάβει υπόψη τουλάχιστον την έκταση (κατά περιοχή ή κατά τομέα) των εν λόγω συστημάτων, τα διαβήματα στα οποία προέβη η προσφεύγουσα ενώπιον της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και την ιδιότητά της ως θιγομένης επιχειρήσεως, επειδή είναι ανταγωνίστρια πελάτη δικαιούχου ενισχύσεως βάσει του ως άνω συστήματος, προτού αποφανθεί επί του ζητήματος αν η προσφεύγουσα νομιμοποιείται ενεργητικώς. Συναφώς, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, είχε πολυάριθμες επαφές με την εταιρία Jumbo Shipping και όχι με την προσφεύγουσα.
- 30 Η προσφεύγουσα παρατηρεί, εκ προοιμίου, ότι η Επιτροπή ουδέποτε αμφισβήτησε ότι η υποβληθείσα καταγγελία και η έκβαση μιας ενδεχόμενης έρευνας είχαν πραγματικό ενδιαφέρον για την προσφεύγουσα. Πράγματι, η ειδικά επικρινόμενη με την καταγγελία ενίσχυση, η οποία έλαβε, ιδίως, τη μορφή ατομικής φορολογικής ελαφρύνσεως, προοριζόταν να παράσχει πλεονεκτήματα σε ορισμένους εφοπλιστές όσον αφορά τη ναυπήγηση δύο σκαφών μεταφοράς βαρέων φορτίων, ένα από τα οποία, το Frauke, επρόκειτο να εκμεταλλευθεί η εταιρία SAL, η οποία είναι ο σημαντικότερος ανταγωνιστής της προσφεύγου-

σας. Συναφώς, η τελευταία διατείνεται ότι η αγορά στην οποία ασκεί τις δραστηριότητές της αποτελεί μέρος του τομέα της θαλάσσιας μεταφοράς βαρέων φορτίων και αφορά τα σκάφη μεταφοράς βαρέων φορτίων που έχουν τη δυνατότητα ανυψώσεως και φορτώσεως φορτίων πλέον των 200 τόνων με το δικό τους εξοπλισμό. Όμως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, στην αγορά αυτή, ασκούν δραστηριότητα μόνο τρεις μεγάλες επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η ίδια και η SAL.

31 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή, αφού αποφάσισε να μην προβάλει αντιρρήσεις κατά του γερμανικού συστήματος ενισχύσεων, θεώρησε παράλληλα ότι η εφαρμογή του εν λόγω συστήματος δεν ήταν αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο. Ενεργώντας με τον τρόπο αυτόν, η Επιτροπή αρνήθηκε επίσης να εξακριβώσει, δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, αν τα φορολογικά προνόμια που επρόκειτο να χορηγηθούν στους ιδιοκτήτες του σκάφους Frauke, σε συνδυασμό με άλλα μέτρα ενισχύσεων, αποτελούσαν ενίσχυση ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά. Η απόφαση της Επιτροπής, όπως κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα, περιελάμβανε απόφαση, απευθυνόμενη στην τελευταία, που μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, και της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125).

32 Σε περίπτωση που το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσβαλλομένη απόφαση απευθυνόταν αποκλειστικά στη Γερμανία, η προσφεύγουσα προβάλλει τον ισχυρισμό ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, οι κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης «ενδιαφερόμενοι» έχουν τη δυνατότητα να προσβάλλουν τις αποφάσεις με τις οποίες η Επιτροπή διαπιστώνει ότι μια ενίσχυση είναι σύμφωνη προς την κοινή αγορά, χωρίς να κινεί την προβλεπόμενη από το εν λόγω άρθρο διαδικασία (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Cook κατά Επιτροπής). Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι είναι «ενδιαφερόμενη», καθόσον, όπως σαφώς προκύπτει από την περίπτωση του σκάφους Frauke, το γερμανικό φορολογικό σύστημα επηρεάζει τα συμφέροντά της.

33 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι δεν υφίστανται ούτε πραγματικοί δικαιούχοι της ενισχύσεως ούτε πραγματικοί ανταγωνιστές των δικαιούχων επιχειρήσεων όταν πρόκειται για την έγκριση ενός γενικού συστήματος ενισχύσεων, η προσφεύγουσα απαντά ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι αλυσιτελής εν προκειμένω, διότι η παρούσα υπόθεση αφορά ενίσχυση σε ειδικό τομέα, ότι η θέση της σε σχέση με τον ανταγωνισμό επηρεάστηκε και ότι είχε στενές επαφές με την Επιτροπή κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας.

- 34 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, δεδομένου ότι η Επιτροπή ήταν σε θέση, όταν έλαβε την προσβαλλομένη απόφαση, να γνωρίζει την ταυτότητα των μελλοντικών δικαιούχων του εγκρινομένου συστήματος ενισχύσεων λόγω της προηγούμενης δημοσιεύσεως διαφόρων πληροφοριακών φυλλαδίων, η προσβαλλομένη απόφαση αφορά στην πραγματικότητα ορισμένες ατομικές ενισχύσεις και όχι ένα πραγματικό σύστημα ενισχύσεων.
- 35 Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα αμφισβήτησε ότι είχε τη δυνατότητα να προσβάλει, ενώπιον των γερμανικών δικαστηρίων, τις χορηγηθείσες στους ανταγωνιστές της ατομικές ενισχύσεις, ιδίως τις αφορώσες τη ναυπήγηση του σκάφους Frauke, δεδομένου ότι αυτές οι ατομικές ενισχύσεις θα χορηγηθούν κατ' εφαρμογή γερμανικών φορολογικών διατάξεων τις οποίες ενέκρινε η Επιτροπή. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, αν το Πρωτοδικείο κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή της, η εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή στην πράξη κανόνων αφορώντων κρατικές ενισχύσεις θα παρέμενε σε μεγάλο βαθμό εκτός του πεδίου ελέγχου του κοινοτικού δικαστή, πράγμα το οποίο θα ήταν απαράδεκτο. Εξάλλου, και αν ακόμη υποθεθεί ότι η προσφεύγουσα έχει τη δυνατότητα, κατά το εθνικό δίκαιο, να αμφισβητήσει τη νομιμότητα συγκεκριμένης εφαρμογής συστήματος ενισχύσεων, τούτο ουδόλως επηρεάζει το ζήτημα του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 36 Πρέπει να υπομνησθεί, εκ προοιμίου, ότι το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει τη δυνατότητα στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα να προσβάλλουν τις αποφάσεις που απευθύνονται σε αυτά ή εκείνες οι οποίες, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, τα αφορούν άμεσα και ατομικά. Επομένως, το παραδεκτό του υπό κρίση αιτήματος εξαρτάται από το αν η προσβαλλομένη απόφαση, που απευθύνθηκε στη Γερμανική Κυβέρνηση και αποτελεί την κατάληξη της προβλεπόμενης από το άρθρο 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης προκαταρκτικής διαδικασίας, αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά.
- 37 Επ' αυτού πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, όσοι δεν είναι αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυρισθούν ότι η απόφαση τους

αφορά ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρά μόνον αν αυτή τους θίγει λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τους χαρακτηρίζει σε σχέση προς κάθε άλλο πρόσωπο και, με τον τρόπο αυτό, τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1983, 231/82, Spijker κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2559, σκέψη 8, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 20, και τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 19ης Μαΐου 1994, T-2/93, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. Π-323, σκέψη 42, της 27ης Απριλίου 1995, T-435/93, ASPEC κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. Π-1281, σκέψη 62, και της 13ης Δεκεμβρίου 1995, συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-481/93 και T-484/94, Vereniging van Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. Π-2941, σκέψη 51).

38 Όσον αφορά τη νομική φύση της προσβαλλομένης πράξεως, διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 3 και 4 της εβδόμης οδηγίας, όπως αυτή παρατάθηκε για το έτος 1994 με την οδηγία 93/115, η Επιτροπή ενέκρινε την εφαρμογή, κατά το έτος 1994, γερμανικών φορολογικών διατάξεων υπέρ εφοπλιστών και προσώπων που πραγματοποιούν επενδύσεις σε νέα σκάφη (βλ. ανωτέρω, σκέψη 8). Κατά την προσβαλλομένη απόφαση, πρόκειται για την εφαρμογή του άρθρου 82f του EStDV, προβλέποντος, υπέρ των εφοπλιστών, ειδικές αποσβέσεις για τα νέα σκάφη, και του άρθρου 15a, σε συνδυασμό με το άρθρο 52, παράγραφος 19, του EStG, προβλέποντος, υπέρ προσώπων πραγματοποιούντων επενδύσεις σε νέα σκάφη, φορολογική ελάφρυνση. Αυτά τα δύο φορολογικά συστήματα δεν προβλέπουν, πάντοτε κατά την προσβαλλομένη απόφαση, μείωση του οφειλόμενου ονομαστικού φόρου, αλλά μόνο τη δυνατότητα αναβολής της καταβολής των φόρων, οπότε συνεπάγονται πλεονεκτήματα όσον αφορά το πραγματικό καθαρό ύψος του φόρου. Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι, με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή δεν έλαβε θέση επί της συμφωνίας ατομικών ενισχύσεων προς την κοινή αγορά, καθόσον έλαβε υπόψη την εκ μέρους των γερμανικών αρχών ανάληψη της υποχρεώσεως να τηρήσουν, κατά την εφαρμογή των διαφόρων συστημάτων, το ανώτατο όριο που διέπει, δυνάμει της εβδόμης οδηγίας, τις ενισχύσεις για τη λειτουργία.

39 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι πρόκειται για έγκριση της εφαρμογής φορολογικών διατάξεων γενικής ισχύος, η προσβαλλομένη απόφαση, αν και απευθύνεται σε ένα κράτος μέλος, αποτελεί έναντι των δυνητικών δικαιούχων των διατάξεων αυτών μέτρο γενικής ισχύος, το οποίο έχει εφαρμογή σε αντικειμενικά καθοριζόμενες καταστάσεις και έχει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγορίας προσώπων τα οποία αναφέρονται γενικά και αφηρημένα.

- 40 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα είναι μια ολλανδική επιχείρηση, κύρια δραστηριότητα της οποίας είναι η φόρτωση και η μεταφορά διά θαλάσσης βαρέων φορτίων. Η εταιρία αυτή εκμεταλλεύεται διάφορα σκάφη μεταφοράς βαρέων φορτίων. Η προσφεύγουσα ανήκει στον ίδιο όμιλο επιχειρήσεων με την ελβετική επιχείρηση Jumbo Shipping, η οποία όμως, ως εταιρία χαρτοφυλακίου, δεν έχει καμία δραστηριότητα στον εν λόγω τομέα.
- 41 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση έχει γενική ισχύ έναντι της προσφεύγουσας, οπότε δεν την επηρεάζει παρά μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς της ως επιχειρήσεως μεταφορών, όπως και οποιονδήποτε άλλο επιχειρηματία που βρίσκεται, πραγματικά ή δυνητικά, σε όμοια κατάσταση (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση *Srijker* κατά Επιτροπής, σκέψη 9, και την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραιϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 14). Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η θέση της προσφεύγουσας ως προς τον ανταγωνισμό δεν μπορεί να επηρεαστεί παρά δυνητικά και έμμεσα λόγω της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, δεδομένου ότι η εν λόγω απόφαση αφορά την έγκριση γενικού συστήματος ενισχύσεων, οι ενδεχόμενοι δικαιούχοι των οποίων ορίζονται αποκλειστικά με γενικό και αφηρημένο τρόπο, η ύπαρξη συγκεκριμένου δικαιούχου και, επομένως, η ύπαρξη πραγματικής ανταγωνίστριας επιχειρήσεως του εν λόγω δικαιούχου προϋποθέτει συγκεκριμένη εφαρμογή του συστήματος ενισχύσεων με τη χορήγηση ατομικών ενισχύσεων.
- 42 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι απλώς και μόνο το γεγονός ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή, όπως περιγράφεται ανωτέρω στη σκέψη 6, και ότι είχε ανταλλαγή αλληλογραφίας και συζητήσεις επί του θέματος αυτού με την Επιτροπή δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι αποτελεί ιδιαίτερη περίπτωση, ικανή να εξατομικεύσει την προσφεύγουσα σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, έτσι ώστε να νομιμοποιείται με τον τρόπο αυτό ενεργητικά να ασκήσει προσφυγή κατά ενός γενικού συστήματος ενισχύσεων. Επιπλέον, από το γράμμα της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι ο λόγος για τον οποίο κατέστη αναγκαία η έκδοση νέας αποφάσεως εκ μέρους της Επιτροπής επί της συμφωνίας προς την κοινή αγορά διαφόρων γερμανικών συστημάτων ενισχύσεων, περιλαμβανομένου και του αμφισβητούμενου συστήματος, ήταν η παράταση της ισχύος της εβδόμης οδηγίας για το έτος 1994 και όχι η καταγγελία που υπέβαλε η προσφεύγουσα.
- 43 Ακόμη, πρέπει να υπομνησθεί, ότι, και αν ακόμη η Επιτροπή δεν είχε αποδεχθεί το γενικό σύστημα ενισχύσεων, απλώς και μόνο το γεγονός ότι ένα πρόσωπο αποτελεί ενδεχόμενο δικαιούχο φορολογικών διατάξεων γενικής ισχύος

δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι μια τέτοια απόφαση αφορά ατομικά το πρόσωπο αυτό κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 15). Επομένως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δικαίως η Επιτροπή θεωρεί ότι η νομολογία αυτή έχει εφαρμογή a fortiori στην υπό κρίση υπόθεση.

44 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι, λαμβανομένου υπόψη του περιορισμένου αριθμού επιχειρηματιών που δρουν στην αγορά φορτώσεως και μεταφοράς διά θαλάσσης φορτίων, η ίδια επηρεάζεται ιδιαίτερα, όσον αφορά τις συνθήκες του ανταγωνισμού, από την εφαρμογή του συστήματος ενισχύσεων υπέρ των εταιριών που παράγγειλαν τη ναυπήγηση του σκάφους Frauke, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή δεν έλαβε θέση ως προς το ζήτημα του συμβιβαστού των ατομικών ενισχύσεων προς την κοινή αγορά (βλ., σκέψη 38, ανωτέρω). Συνεπώς, εφόσον πρόκειται για την έγκριση γενικού συστήματος ενισχύσεων, ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας είναι αλυσιτελής εν προκειμένω, καθόσον οι ατομικές ενισχύσεις χορηγούνται μόνο μετά από συγκεκριμένη εφαρμογή του εν λόγω συστήματος ενισχύσεων. Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί επ' αυτού ότι οι ως άνω φορολογικές διατάξεις δεν αφορούν αποκλειστικά τη ναυπήγηση σκαφών μεταφοράς βαρέων φορτίων, στην οποία επικέντρωσε την προσοχή της η προσφεύγουσα, αλλά τις ναυπηγικές εργασίες στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας γενικά, δηλαδή τη ναυπήγηση μεγάλης ποικιλίας σκαφών.

45 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, λαμβανομένης υπόψη της δημοσιεύσεως των πληροφοριακών φυλλαδίων πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η απόφαση αυτή περιλαμβάνει, στην πραγματικότητα, έγκριση ορισμένων αποφάσεων χορηγήσεως ατομικών ενισχύσεων. Όμως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, ακόμη και αν υπήρξαν τέτοιες δημοσιεύσεις, η διαπίστωση αυτή σε καμία περίπτωση δεν θίγει την εκτίμηση της νομικής φύσεως της ως άνω αποφάσεως (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 38 και 39). Πράγματι, το ως άνω σύστημα ενισχύσεων, όπως εγκρίθηκε για το έτος 1994, δεν έχει εφαρμογή μόνο στη ναυπήγηση των νέων σκαφών σχετικά με την οποία είχε συνταχθεί ένα πληροφοριακό φυλλάδιο όταν εκδόθηκε η προσβαλλομένη απόφαση, αλλά έχει γενικά εφαρμογή υπέρ όλων των εφοπλιστών και των προσώπων που επενδύουν σε νέα σκάφη, περιλαμβανομένων, για παράδειγμα, των αποφάσεων περί πραγματοποιήσεως επενδύσεων, που έχουν φορολογικές συνέπειες για το έτος 1994, οι οποίες ελήφθησαν μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 46 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά την προσφεύγουσα.
- 47 Τέλος, πρέπει να δοθεί απάντηση στον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι, με την ιδιότητά της ως «ενδιαφερομένης» επιχειρήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, νομιμοποιείται ενεργητικά να ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής να μη προβάλει αντιρρήσεις κατά του γερμανικού συστήματος ενισχύσεων και, κατά συνέπεια, να μη κινήσει την κατ' αντιμωλία διαδικασία της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Cook κατά Επιτροπής). Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατ' αρχήν, τα άρθρα 44 και 48 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου δεν εμποδίζουν την προσφεύγουσα να επικαλεστεί τον ισχυρισμό αυτό. Πράγματι, από την έκθεση των πραγματικών περιστατικών της προσφυγής, ιδίως όσον αφορά τα συνιστώντα επιχορήγηση αποτελέσματα του γερμανικού φορολογικού συστήματος, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα επιχειρεί σαφώς να αποδείξει ότι η εφαρμογή του ως άνω συστήματος είναι ασυμβίβαστη προς την έβδομη οδηγία. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι από την οικονομία της διαδικασίας, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, την οποία θεσπίζει το άρθρο 93 της Συνθήκης, προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να κηρύσσει ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά ενισχύσεις χωρίς να κινήσει την κατ' αντιμωλία διαδικασία που προβλέπει η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Matra κατά Επιτροπής, σκέψη 33), συνάγεται ότι η προσφυγή, με την οποία ζητείται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά επίσης την ακύρωση της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει την κατ' αντιμωλία διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα απόφαση CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 18).
- 48 Εντούτοις, ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτός ενόψει των περιστάσεων της παρούσας υποθέσεως. Ναι μεν το Δικαστήριο δέχθηκε, με τις προαναφερθείσες αποφάσεις Cook κατά Επιτροπής και Matra κατά Επιτροπής, ότι πρέπει να θεωρείται ότι οι αποφάσεις με τις οποίες η Επιτροπή αρνείται να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης αφορούν ατομικά τους «ενδιαφερομένους», κατά την έννοια του άρθρου αυτού, που ορίζονται ως «τα πρόσωπα, οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται, ενδεχομένως, από τη χορήγηση της ενισχύσεως, ιδίως δε οι ανταγωνιστικές επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές οργανώσεις», πλην όμως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η νομολογία αυτή δεν έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση.

49 Πράγματι, πρέπει να σημειωθεί ότι, στις δύο προαναφερθείσες υποθέσεις, έγινε δεκτό ότι οι επιχειρήσεις που ανταγωνίζονταν συγκεκριμένους δικαιούχους κρατικών ενισχύσεων είχαν δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η τήρηση των διαδικαστικών εγγυήσεων τις οποίες προβλέπει το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, διότι, σ' αυτές τις δύο υποθέσεις η προσφυγή αφορούσε τη νομιμότητα αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία διαπιστώθηκε η συμφωνία της χορηγήσεως ατομικών ενισχύσεων προς την κοινή αγορά. Αντιθέτως, όπως ήδη δέχθηκε ανωτέρω το Πρωτοδικείο στη σκέψη 39, η προσβαλλομένη απόφαση αφορά την έγκριση συστήματος ενισχύσεων, οι ενδεχόμενοι δικαιούχοι του οποίου προσδιορίζονται μόνο γενικά και αφηρημένα. Επομένως, η ύπαρξη συγκεκριμένου δικαιούχου προϋποθέτει τη συγκεκριμένη εφαρμογή του συστήματος ενισχύσεων με τη χορήγηση ατομικών ενισχύσεων. Κατά συνέπεια, στο στάδιο της εκδόσεως αποφάσεως περί γενικού συστήματος ενισχύσεων και, επομένως, πριν από τη χορήγηση ατομικών ενισχύσεων, κατ' εφαρμογή του εν λόγω συστήματος, δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν «ανταγωνίστριες επιχειρήσεις» κατά την έννοια της προαναφερθείσας νομολογίας, οι οποίες να μπορούν, για τον λόγο αυτόν, να επικαλεστούν τις διαδικαστικές εγγυήσεις τις οποίες προβλέπει το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

50 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, δεδομένου ότι το γενικό σύστημα ενισχύσεων αφορά μόνο έμμεσα και δυνητικά την προσφεύγουσα και, επομένως, η προσφεύγουσα είναι μόνο δευτερευόντως ενδιαφερομένη σχετικά με την προσβαλλομένη απόφαση, υπό τις προκειμένες περιστάσεις, αν η προσφυγή κριθεί παραδεκτή το αποτέλεσμα θα είναι η χορήγηση δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής κατά αποφάσεως γενικής ισχύος σε έναν σχεδόν απεριόριστο αριθμό επιχειρήσεων, ενώ παράλληλα θα έχανε κάθε σημασία το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, που επιτάσσει ότι η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά ατομικά τον ενδιαφερόμενο. Τέλος, ακόμη και η ενδεχόμενη ανυπαρξία δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής κατά το γερμανικό εθνικό δίκαιο, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, δεν μπορεί να οδηγήσει το Πρωτοδικείο να υπερβεί τα όρια της αρμοδιότητάς του τα οποία θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

51 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί το ζήτημα αν η προσβαλλομένη απόφαση αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 52 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, λαμβανομένου υπόψη του αιτήματος της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Briët

Vesterdorf

Lindh

Potocki

Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Ιουνίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

C. P. Briët